

af denne Art. Og hvad der gælder om disse Bøgers Benyttelse i Skolerne, bør formentlig ogsaa rettelig gælde om deres Benyttelse ved Konfirmationsforberedelsen, kun at selvfølgelig her Skolelærerne ikke behøve at give deres Samtykke til Benyttelsen.

f. Ved Autorisationen af den ny Række Prædiketekster ved kgl. Resolution af 28de Januar 1885, jfr. Ministeriets Bekendtgørelse af 2den Februar s. A., er det fastsat, at Indførelsen af den ny Tekstrække bortfalder for den Menigheds Vedkommende, hvor Flertallet af Menighedens Medlemmer udtaler sig imod den.

g.—h. Da Menighedsraadet fremtidig i alle Retninger skal repræsentere Menigheden, synes det rimeligt her udtrykkeligt at udtale, at Raadet fremtidig skal tage Bestemmelse ogsaa i alle andre Tilfælde, hvor Menigheden efter de hidtil fulgte Regler har været hørt eller vilde være bleven hørt, om man ikke nu havde haft Menighedsraadet.

Ved kgl. Resolution af 4de Juni 1885 blev der givet Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet en almindelig Bemyndigelse til at approbere Overenskomster om Afløsning af Højtidsfret til Præster og Skolelærere paa Landet imod et fast aarligt Vederlag under Forudsætning af Amtsraadets Samtykke til, at dette afholdes af Kommunekassen. For Købstædernes Vedkommende er derimod Højtidsfret blevet afløst ved kgl. Resolution for hvert enkelt Tilfælde paa derom af Ministeriet nedlagt Forestilling efter forud indhentet Samtykke fra Indenrigsministeriet til den af Købstadens Kommunalbestyrelse med de offerberettigede indgaaede Overenskomst saavel som til, at det aarlige Vederlag udrædedes af Kommunens Kasse. Heri skete en Forandring ved en kgl. Resolution af 4de Januar 1899, jfr. Ministeriets Cirkulære til Biskopperne af 7de s. M., hvorved Ministeriet bemyndigedes til at meddele Approbation paa Overenskomster om Højtidsfrets Afløsning saavel paa Landet som i Købstæder og Handelspladser paa Vilkaar, at Ligningen foretages paa den i Resolutionen nærmere angivne Maade — nemlig saaledes, at der ikke paalignes de ikke til Folkekirken hørende Skatteydere, saavel som de militære og de offerberettigede selv samt Personer, der have løst Sognebaand, naar Præster og Kirkebetjente i de paa-gældende Pastorater ere ansatte, efter at Loven om Løsning af Sognebaand af 4de April 1855 er traadt i Kraft, et større

Skattebeløb, end der, om Ofret ikke var afløst, vilde kunne paalignes dem. Ved denne Resolution — der foranledigedes ved Højesterets Dom af 2den November 1898, jfr. Ugeskrift for Retsvæsen 1899 S. 46, ved hvilken det erklæredes uforenligt med Budet i Grundlovens § 77 at inddrage Afløsningsvederlaget for Højtidsfret under *Kommunens* Ligning paa Formue og Lejlighed — er Afløsning af Højtidsfret bleven en ren Menighedssag og Ligningen af Vederlaget en ren Menighedsligning. Det synes da at være naturligt, naar Menigheden faar sin egen Repræsentation, at lægge Indgaaelsen af de her omhandlede Overenskomster i dens Haand, saaledes som det er foreslaaet i Forslagets § 14. I Stedet for Samtykke fra Kommunalbestyrelsen vil det da være tilstrækkeligt at indhente dens Erklæring over den indgaaede Overenskomst, forinden det paalægges den at foretage Ligningen og Opkrævningen af Vederlaget i Forbindelse med Ligningen og Opkrævningen af den personlige Kommuneskat; Forpligtelsen maa nemlig da paahvile Kommunen i Henhold hertil, saaledes som den allerede paahviler den i Henhold til Loven om Kirkers Opvarmning af 9de Marts 1893 § 2, jfr. oven for Bemærkningerne til nærværende Lovforslags § 13, Litra a.

Angaaende § 15 henvises til de samtidig med nærværende Lovforslag fremsatte Forslag til Love om Bestyrelsen m. m. af Kirker, der eje sig selv, og om Brugen af Kirkerne.

§ 16 paalægger Menighedsraadet den Pligt at afgive Betænkning eller Raad i de Anliggender, som af Ministeriet eller Biskoppen maatte forelægges det. Som det vil fremgaa af den Opregning, der findes i Paragraffen af de Tilfælde, man særlig har ment at burde fremhæve som dem, i hvilke Menighedsraadet bør eller kan høres, falder der herunder Spørgsmaal baade vedrørende Kirkens indre og dens ydre Liv og særlig ogsaa Spørgsmaal vedrørende Præsteembedet og dets Økonomi. For de fleste af de her nævnte Tilfældes Vedkommende vil det sikkert indrømmes, at de i en saadan Grad vedrøre Menigheden, at det er naturligt, at dens Repræsentation faar Lejlighed til at lade sin Stemme høre om dem; for andres Vedkommende gælder det, at det vil kunne blive en Støtte for Præsten eller for de overordnede gejstlige Myndigheder, at de faa Lejlighed til at indhente Erklæring fra Menighedsraadet, hvis praktiske Er-